

Дзмітрый Даўгалёнак і Аляксандр Масяйкоў:

ІХ ЗАЛАТОЕ АЛІМПІЙСКАЕ ІМГНЕННЕ

Дзмітрый Даўгалёнак нарадзіўся 14 снежня 1971 года ў горадзе Мінску. Заслужаны майстар спорту СССР. Чэмпіён XXV Алімпійскіх гульняў 1992 года ў Барселоне па веславанню на каноэ-двойцы на дыстанцыі 500 метраў. Чэмпіён свету 1994 года на дыстанцыі 200 метраў. Бронзавы прызёр чэмпіянату Савецкага Саюза 1990 года. Уладальнік сярэбранага і бронзавага медалёў Спартакіяды народаў СССР 1991 года на дыстанцыях 500 і 1000 метраў. Першыя трэнеры – Віктар Давыдовіч і Яўген Вараб'еў.

Аляксандр Масяйкоў нарадзіўся 26 ліпеня 1971 года ў горадзе Магілёве. Заслужаны майстар спорту СССР. Чэмпіён XXV Алімпійскіх гульняў 1992 года ў Барселоне па веславанню на каноэ-двойцы на дыстанцыі 500 метраў. Двухразовы чэмпіён свету: 1994 года на каноэ-двойцы і 1997 года на каноэ-чацвёрцы на дыстанцыях 200 метраў. Сярэбраны прызёр еўрапейскага першынства — 1997 на каноэ-адзіночцы. Двухразовы чэмпіён Савецкага Саюза 1989 і 1991 гадоў, сярэбраны прызёр першынства – 1990. Двухразовы пераможца юніёрскага чэмпіянату свету 1989 года. Сярэбраны і бронзавы прызёр Спартакіяды народаў СССР 1991 года на дыстанцыях 500 і 1000 метраў. Ганаровы грамадзянін горада Магілёва. Першы трэнер – Аляксандр Пучко.

Два неразлучныя сябры, сапраўдны "экіпаж машыны баявой"... Не адзін п'едэстал пакарылі разам, дзякуючы зладжанасці дзеянняў ды адпрацаванаму да аўтаматызму разуменню адзін аднаго... А ў жыцці наогул, ды і ў спартыўным — яны такія розныя і непадобныя!

...Карэнны мінчанін Дзіма Даўгалёнак рос і станавіўся на ногі ў Серабранцы. Побач – Чыжоўскае вадасховішча, на якім у другой палове 1980-х гадоў безупынна ганялі спартыўныя судны – і перш за ўсё каноэ – зусім юныя яшчэ жыхары беларускай сталіцы. Дабразычлівыя і спагадлівыя трэнеры Віктар Давыдовіч і Яўген Вараб'еў ветліва і ахвотна сустракалі кожнага, хто гарэў жаданнем паспрабаваць свае сілы і майстэрства ў такім захапляльным і адначасова – таямнічым відзе спорту, як веславанне.

Самы першы старт-заезд давесці да паспяховага фінішу ўдавалася далёка не кожнаму: хтосьці не спраўляўся з лодкай і тая перакульвалася, нехта проста веславаў не туды... У Дзімы ж і першы раз, і другі, і трэці ўсё атрымалася найлепшым чынам. Абодва трэнеры секцыі практычна ў адзін голас тады сказалі: "Заставайся!".

Так і пачаўся шлях у вялікі і сапраўдны спорт...

А вось карэнны магіляўчанін Саша Масяйкоў наадварот, прайшоў не адзін круг выпрабаванняў, пакуль знайшоў сябе, сваё прызвание. Плаванне і фехтаванне, "каралева спорту" – лёгкая атлетыка і лыжныя гонкі, баскетбол і,

вядома ж, футбол – усё вабіла і захапляла падлетка. Аднак ён не губляўся, паранейшаму настойліва шукаў "свой" від спорту, пераходзячы з адной секцыі ў другую...

І, нарэшце, знайшоў. У новай для сябе секцыі – на гэты раз весляроў-канаістаў, якую ў горадзе на Дняпры арганізаваў вядомы ў мінулым прадстаўнік гэтага віду, былы чэмпіён свету па веславанню сярод юніёраў Аляксандр Пучко.

І пачаліся для Сашы Масяйкова спартыўныя будні: у каноэ з вяслом у руках – з дня ў дзень, з тыдня ў тыдзень...

Першыя поспехі і да Дзмітрыя Даўгалёнка, і да Аляксандра Масяйкова прыйшлі падчас выступленняў іх у суднах-адзіночках. У 1989-м 18-гадовы мінчанін выйграў бронзавую ўзнагароду на першынстве Беларусі. А калі неўзабаве ён перамог на дыстанцыі 500 метраў на чэмпіянаце Савецкага Саюза сярод моладзі, яго прозвішча, натуральна, трапіла ў спісы тых, хто падаваў вялікія надзеі...

Аляксандр жа ў вялікі спорт не ўвайшоў, а, вобразна кажучы, уварваўся! У тым жа 1989-м таксама ў 18-гадовым узросце ён даволі ўпэўнена выйграў залаты медаль чэмпіёна краіны сярод дарослых, потым – адразу дзве ўзнагароды вышэйшай якасці на сусветным першынстве сярод юніёраў. А такімі ў вялікім спорце не грэбуюць... Алімпійскі чэмпіён XXII Гульняў-80 Сяргей Пастрэхін, які да таго часу пакінуў веславанне як спартсмен і пачаў працаваць з маладзёжнай зборнай Савецкага Саюза ў якасці трэнера, унутраныя магчымасці маладых спартсменаў, тых, хто меў вялікі патэнцыял, адчуваў тонка і тут жа запрасіў абодвух выхаванцаў беларускай школы веславання ў свой калектыў. І не проста запрасіў, але і пасадзіў іх у адну лодку-каноэ...

На працягу 1990–1991 гадоў экіпаж каноэ-двойкі ў складзе Дзмітрыя Даўгалёнка і Аляксандра Масяйкова сабраў "ураджай" спартыўных узнагарод самай рознай вартасці на многіх буйных і адказных міжнародных і ўсесаюзных спаборніцтвах. З імі, што называецца, пачалі лічыцца самыя прызнаныя майстры веславання. А беларусы, нібы не зважаючы на свае ранейшыя дасягненні, ад старта да старту працавалі вёсламі ўсё больш і больш упэўнена і пераканаўча даказвалі сваю перавагу над імі... Маладыя спартсмены бачылі перад сабой адну, самую галоўную ў жыцці мэту, – старт на XXV Алімпійскіх гульнях 1992 года ў Барселоне.

Сапраўдная – жорсткая і бескампрамісная – спартыўная канкурэнцыя за месца пад алімпійскім флагом разгарэлася тады паміж двума экіпажамі: залатымі прызёрамі XXIV Гульняў-88 у Сеуле Віктарам Рэнейскім і Мікалаем Жураўскім і імі, Дзмітрыем Даўгалёнкам і Аляксандрам Масяйковым. Аднак вопыт і сталасць першых з іх у вострай прынцыповай барацьбе на вяслярных каналах краіны і свету былі вымушаны ўступіць дарогу на самы важны старт чатырохгоддзя маладой настойлівасці, лепшай падрыхтаванасці і гатоўнасці ў той канкрэтны момант. Цяжка сказаць, наколькі рызыкавалі настаўнікі і спецыялісты зборнай Савецкага Саюза, выносячы канчатковы суровы вердыкт для славных алімпійскіх чэмпіёнаў 1988 года Рэнейскага і Жураўскага: на

Гульні-92 едуць не яны, а Даўгалёнак і Масяйкоў! "Мы былі бязмежна рады такому гонару і адначасова хваляваліся і задумваліся, ці справімся з даверам, ці не падвядзём?!" – расказвалі мне потым Дзмітрый і Аляксандр.

Справіліся! Не падвялі!

На вяслярным канале алімпійскай Барселоны яны дэбютавалі не вельмі ўдала: у папярэднім заездзе занялі толькі чацвёртае месца, уступіўшы на даволі кароткай пяцісотмятровай дыстанцыі лідэрам – вяслярам Румыніі – 1,36 секунды. Аднак цвяроза прааналізаваўшы свае памылкі і рэальна ацаніўшы наступныя дзеянні, нашы спартсмены ўжо ў паўфінале былі наперадзе ўсіх: экіпаж з Даніі адстаў ад іх на 0,84 секунды. Рашаючы фінальны заезд чакаўся гарачым і неверагодна напружаным...

Літаральна адразу ж пасля старту яны ўпэўнена выйшлі наперад. 200, 300, 400 метраў – беларускі экіпаж па-ранейшаму ўзначальваў гонку. Аднак нягледзячы на маладосць і на не такія ўжо багаты вопыт барацьбы на вышэйшым узроўні, Даўгалёнак і Масяйкоў нейкім шостым пачуццём адчувалі "дыханне ў спіну" асноўных сапернікаў – экіпажа з Германіі. "Дадай хуткасці!" – за сто метраў да запаветнага фінішу крыкнуў Дзіма Сашу. І той дадаў...

Фінішную рысу сапернікі перасеклі практычна разам...

Менш чым на адно імгненне – усяго толькі на 0,14 секунды (!) – дэбютанты Алімпіяды-92 мінчанін Дзмітрый Даўгалёнак і магіляўчанін Аляксандр Масяйкоў апырэдзілі нямецкіх спартсменаў.

І было гэта іх залатое алімпійскае імгненне!

Дзмітрый Даўгалёнак і Аляксандр Масяйкоў : іх залатое алімпійскае імгненне // Мяснікоў, А. Сто асоб беларускага спорту : нарысы / Анатоль Мяснікоў. — Мінск, 2009. — С. 191—194.